

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2026.gada 7.jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Rudīte Vīduša, senatori Laura Konošonoka un Jānis Pleps

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz biedrības „VL tenisa skola” pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2022.gada 8.marta lēmuma Nr. 30.1-22.13/22.13/1479 atcelšanu, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2024.gada 15.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

Lietas apstākļi

[1] Valsts ieņēmumu dienests veica pieteicējas – biedrības „VL tenisa skola” – datu atbilstības pārbaudi par 2018., 2019. un 2020. gadu. Ar Valsts ieņēmumu dienesta 2022.gada 8.marta lēmumu Nr. 30.1-22.13/22.13/1479 pieteicējai noteikts pienākums samaksāt budžetā pievienotās vērtības nodokli un nokavējuma naudu. Lēmumā secināts, ka pieteicēja ir par maksu organizējusi tenisa nodarbības bērniem un jauniešiem, un pieteicējas gūtie ienākumi ir klasificējami kā ieņēmumi no saimnieciskās darbības, kas ir apliekami ar pievienotās vērtības nodokli. Pieteicējai bija pienākums reģistrēties pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistrā, jo tās sniegto pakalpojumu kopējā vērtība bija pārsniegusi likumā noteikto sliekšni, un no pārsniegtās summas aprēķināt un iemaksāt valsts budžetā pievienotās vērtības nodokli, ko pieteicēja nebija izdarījusi.

Pieteicēja vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu atcelt. Pieteicēja uzskatīja, ka tenisa nodarbību organizēšana bērniem nav apliekama ar pievienotās vērtības nodokli saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktu, jo pakalpojumi tiek sniegti bērniem un atbilst bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķiem.

Apelācijas instances tiesas spriedums

[2] Administratīvā apgabaltiesa ar 2024.gada 15.jūlija spriedumu pieteikumu apmierināja, pamatojoties uz turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicēja ir biedrība, kurai piešķirts arī sabiedriskā labuma organizācijas statuss. Tomēr, ievērojot to, ka pieteicēja tenisa nodarbības ir organizējusi ilgstoši, sistemātiski un par atlīdzību, dienests ir pamatoti secinājis, ka pievienotās vērtības nodokļa izpratnē pieteicējas darbība, organizējot tenisa nodarbības, ir vērtējama kā saimnieciskā darbība. Tas tomēr neizslēdz, ka šāda saimnieciskā darbība varētu būt vērsta uz sabiedriskā labuma mērķa sasniegšanu. Pieteicējas darbība, kas vērsta uz bērnu un jauniešu sporta atbalstīšanu, atbilst likumā noteiktajam sabiedriskā labuma organizācijas darbības mērķiem un nav vērsta uz peļņas gūšanu.

[2.2] Pieteicējas organizētajām tenisa nodarbībām piemērojams Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktā noteiktais atbrīvojums no nodokļa, kas paredz ar nodokli neaplikt sabiedriskā labuma organizāciju sniegtos pakalpojumus bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķiem. Jēdziena „bērnu un jauniešu tiesību aizsardzība” saturs atklājams, ņemot vērā Bērnu tiesību aizsardzības likumā noteiktās bērnu pamattiesības (piemēram, bērna tiesības uz pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību) un likuma mērķus (tostarp nodrošināt bērna orientāciju uz veselīgu dzīvesveidu). Iespēja bērniem nodarboties ar sportu nepārprotami nodrošina bērna orientāciju uz veselīgu dzīvesveidu. Regulāras fiziskās aktivitātes veicina bērna organisma fizisko attīstību, veicina imūnsistēmas darbību, stiprina plaušas un sirdi. Regulāras fiziskās aktivitātes uzlabo arī bērnu koncentrēšanās spējas, atmiņu, modrību, radošo domāšanu un darba produktivitāti. Fiziskās aktivitātes palīdz stiprināt kaulus un muskuļus, kā arī attīsta un uzlabo kustību koordināciju un līdzsvaru, kas ir būtiski bērnu un jauniešu augšanas un attīstības posmā.

Tas nozīmē, ka pieteicējas organizēto tenisa nodarbību atbrīvošana no pievienotās vērtības nodokļa atbilst Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punkta mērķim, skatot to arī kopsakarā ar Padomes 2006.gada 28.novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk – Pievienotās vērtības nodokļa direktīva) 132.panta 1.punkta „h” apakšpunktu, jo bērnu tiesību aizsardzības mērķu sasniegšana ir arī sabiedrības interesēs.

[2.3] Pieteicējas sniegtie pakalpojumi būtu aplūkojami arī Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „m” apakšpunkta kontekstā, kas paredz, ka dalībvalstis atbrīvo no nodokļa konkrētus pakalpojumus, kas cieši saistīti ar sportu vai fizisko audzināšanu un ko bezpeļņas organizācijas sniedz personām, kas piedalās sporta vai fiziskās audzināšanas pasākumos. Šī direktīvas norma transponēta Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 12.punktā. Taču pieteicēja nevar pretendēt uz šo atbrīvojumu, jo nav valsts atzīta izglītības iestāde, un likums paredz šādu priekšnoteikumu. Likumdevējs, pārņemot Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „m” apakšpunktu, to nav transponējis pienācīgi, jo ir nepamatoti direktīvas piemērošanu attiecinājis tikai uz valsts atzītām izglītības iestādēm, lai gan šajā aspektā dalībvalstīm nav rīcības brīvības. Pieteicēja nevar arī pamatot savas tiesības uz nodokļa atbrīvojumu, tieši balstoties uz Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „m” apakšpunktu, kas paredz atbrīvojumu ar sportu saistītiem pakalpojumiem, jo tam nav tiešas iedarbības.

Taču tas nav šķērslis pieteicējai piemērot atbrīvojumu uz Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punkta pamata.

[2.4] Turklāt, aplūkojot sistēmiski Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” un „m” apakšpunktu, Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10. un 12.punktu kopsakarā ar Ministru kabineta 2013.gada 3.janvāra noteikumu Nr. 17 „Pievienotās vērtības nodokļa likuma normu piemērošanas kārtība un atsevišķas prasības pievienotās vērtības nodokļa maksāšanai un administrēšanai” (turpmāk – noteikumi Nr. 17) 29.3.apakšpunktu, ir saskatāms likumdevēja mērķis pēc būtības atbrīvot maksu par treniņu nodarbībām bērniem no aplikšanas ar pievienotās vērtības nodokli.

Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzība

[3] Valsts ieņēmumu dienests par apgabaltiesas spriedumu iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā norāda turpmāko.

[3.1] Apgabaltiesa nepareizi interpretējusi Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktā noteikto atbrīvojumu. Lai gan pieteicējai bija sabiedriskā labuma organizācijas statuss, tas nav pietiekami atbrīvojumam no pievienotās vērtības nodokļa. Svarīgi ir vērtēt, vai darbība faktiski ir sabiedriskā labuma darbība, nevis saimnieciskā darbība. Jānošķir saimnieciskā darbība no sabiedriskā labuma darbības. Šai ziņā ir svarīgi, ka pieteicējas darbība bija sistemātiska un par atlīdzību, savukārt peļņas faktiskai esībai vai neesībai nav nozīmes.

[3.2] Spriedumā ietvertie secinājumi ir pretrunīgi: apgabaltiesa norāda, ka atbilstoši Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „m” apakšpunktam dalībvalstīm ir rīcības brīvība noteikt, kādus sporta pakalpojumus atbrīvot no nodokļa, taču pēc tam secina, ka likumdevējs nav pienācīgi transponējis direktīvu, jo attiecināja atbrīvojumu tikai uz valsts atzītām izglītības iestādēm.

Turklāt Eiropas Savienības Tiesas norāde par peļņas nesadalīšanu likvidācijas gadījumā nav pierādījums, ka direktīva nav pienācīgi transponēta. Transponējot direktīvu, Latvijas likumdevējs ir apsvēris sabiedrības intereses, tostarp to, lai nenotiktu izvairīšanās no pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas.

Ja Latvija būtu vēlējusies atbrīvot no aplikšanas ar pievienotās vērtības nodokli tenisa nodarbības, ko organizē biedrības, tad šāds atbrīvojums būtu iekļauts kādos no Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta grozījumiem. Tikai no 2024.gada 1.janvāra, kad stājas spēkā grozījumi Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.pantā, ar nodokli neapliek sporta nodarbības, kuru sniedz biedrības vai nodibinājumi licencētu programmu ietvaros.

Pieteicējas paskaidrojumi

[4] Pieteicēja paskaidrojumos par kasācijas sūdzību to neatzīst un iebilst tam, kā Valsts ieņēmumu dienests izprot sabiedriskā labuma darbību.

Motīvu daļa

[5] Lietā ir izšķirams, vai gadījumā, ja sabiedriskā labuma organizācija par maksu organizē sporta nodarbības bērniem, tas ir uzskatāms par pakalpojumu, uz kuru attiecas Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktā paredzētais atbrīvojums no pievienotās vērtības nodokļa.

[6] Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.pantā ir uzskaitīti ar nodokli neapliekamo preču piegāžu un pakalpojumu veidi, tostarp pirmās daļas 10.punkts paredz, ka ar nodokli neapliek preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķiem, ko veic sabiedriskā labuma organizācijas.

Šajā normā transponēts Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” apakšpunkts, kas paredz, ka dalībvalstis atbrīvo no nodokļa pakalpojumu sniegšanu un preču piegādes, kas ir cieši saistītas ar bērnu un jauniešu aizsardzību, un kuru veic publisko tiesību subjekti vai citas organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības organizācijām. Tādēļ Pievienotās vērtības nodokļa likuma norma ir jāinterpretē, ciktāl iespējams, atbilstoši šai direktīvas normai (Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 18.janvāra sprieduma lietā „Thelen Technopark Berlin”, C-261/20,[ECLI:EU:C:2022:33](#), 27.punkts).

Kā pamatoti norādījusi apgabaltiesa, Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā skaidrots, ka Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.pantā minētajiem atbrīvojumiem ir izņēmuma raksturs, tādēļ tie interpretējami šauri, tomēr ar pārāk šauru interpretāciju neatņemot atbrīvojuma definēšanā izmantotajiem jēdzieniem to nozīmi (apgabaltiesas sprieduma 14.punkts ar atsauci uz Eiropas Savienības Tiesas 2015.gada 12.marta sprieduma lietā „„go fair” Zeitarbeit”, C-594/13,[ECLI:EU:C:2015:164](#), 17.punktu).

[7] Viens no Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” apakšpunktā minētajiem priekšnoteikumiem atbrīvojuma piemērošanai ir tas, ka preces piegādā vai pakalpojumus sniedz publisko tiesību subjekts vai cita organizācija, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības organizāciju. Pievienotās vērtības nodokļa likuma normā šis priekšnoteikums ietverts kā prasība, lai preču piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs būtu sabiedriskā labuma organizācija.

Apgabaltiesa konstatējusi, ka šis priekšnoteikums pastāv, jo pieteicēja ir biedrība, kurai attiecīgajā laikposmā bija piešķirts arī sabiedriskā labuma organizācijas statuss.

[8] Kā secināms no Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzības, dienests neapstrīd faktu, ka pieteicēja bija sabiedriskā labuma organizācija, taču uzskata, ka atbrīvojumu tomēr nevar piemērot, ja pieteicējas darbība, par kuru ir strīds lietā, savā būtībā bija nevis sabiedriskā labuma darbība, bet saimnieciskā darbība bez sabiedriskā labuma elementa. Tātad tas ir iebildums par to, vai pastāv otrs Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktā (un atbilstoši Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” apakšpunktā) norādītais priekšnoteikums, kas tieši saistāms ar organizācijas veikto preču piegāžu vai sniegto pakalpojumu saturu.

[9] Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” apakšpunkts attiecas uz preču piegādēm un pakalpojumiem, kuri ir „cieši saistīti ar bērnu un jauniešu aizsardzību”. Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmā daļa 10.punktā šis priekšnoteikums transponēts kā prasība, lai preču piegādes un pakalpojumi būtu bijuši „bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķiem”.

Lai arī Pievienotās vērtības nodokļa likuma norma ietver papildu „tiesību” komponenti, šādai atšķirībai Senāts nepiešķir būtisku nozīmi. Turklāt jebkurā gadījumā Latvijas likums būtu interpretējams atbilstoši direktīvai.

Apgabaltiesa tenisa nodarbības uzskatījusi par tādu pakalpojumu, kas ir sniegts bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķiem, jo tās, piemēram, nodrošina bērna tiesības uz pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību. Tādējādi tiekot sasniegts viens no Bērnu tiesību aizsardzības likuma 4.pantā minētajiem bērnu tiesību aizsardzības mērķiem – bērnu orientācija uz veselīgu dzīvesveidu (*apgabaltiesas sprieduma 13.punkts*).

Vispārīgi Senāts piekrīt, ka Bērnu tiesību aizsardzības likums uzrāda bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķus un tvērumu, taču nevar piekrist tik plašai sasaistei ar atbrīvojumu no aplikšanas ar pievienotās vērtības nodokli tieši Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punkta izpratnē.

Eiropas Savienības Tiesa, interpretējot Padomes 1977.gada 17.maija Sestās direktīvas par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (turpmāk – Sestā direktīva) 13.panta A daļas 1.punkta „g” un „h” apakšpunktu (šobrīd gandrīz analogiski – Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „g” un „h” apakšpunkts), norādīja, ka, nodrošinot labvēlīgāku pieeju pievienotās vērtības nodokļa nozarē attiecībā uz noteiktiem vispārējo interešu pakalpojumiem, kas sniegti labdarības jomā, minēto atbrīvojumu mērķis ir samazināt šo pakalpojumu izmaksas un padarīt tos pieejamākus personām, kuras tos varētu izmantot. Turklāt darbības komerciālais raksturs neizslēdz to, ka šādai darbībai ir arī vispārējo interešu raksturs, un normas neizslēdz atbrīvojuma piemērošanu privātām apvienībām, kuru mērķis ir peļņas gūšana – ja valsts tās ir atzinusi par labdarības organizācijām (*Eiropas Savienības Tiesas 2005.gada 26.maija sprieduma lietā „Kingscrest Associates and Montecello”, C-498/03, ECLI:EU:C:2005:322, 30., 31., 43.punkts*). Tomēr nodokļu neitralitātes princips nepieļauj to, ka līdzīgu pakalpojumu sniegšana, starp kuriem pastāv konkurence, no pievienotās vērtības nodokļa viedokļa ir izvērtējami atšķirīgi, un ir jāvērtē, vai atbrīvojums nerada vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu attiecībā pret subjektiem, kas sniedz līdzīga rakstura pakalpojumus (*turpat, 54.punkts*).

Lai arī Eiropas Savienības Tiesa minētās atziņas izteica, interpretējot, kas ir „labdarības organizācijas” Sestās direktīvas attiecīgo normu kontekstā, tas liecina par atbrīvojuma mērķi un attiecīgi iezīmē robežas atbrīvojuma piemērošanai arī kontekstā ar preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas saturu. Proti, ir jākonstatē, ka preču piegāde un pakalpojumu sniegšana savā būtībā ir ar sociālās labklājības mērķi – bērnu un jauniešu aizsardzība, nevis tāda preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana, kas savā būtībā neatšķiras no parastas saimnieciskās darbības.

Tas, ka atbrīvojumu piemērošana nedrīkst radīt nevienlīdzīgu situāciju starp subjektiem, kas sniedz līdzīgus pakalpojumus, tiešā tekstā paredzēts Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 134.panta „b” apakšpunktā: preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai nepiešķir citstarp 132.panta 1.punkta „h” apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu, ja preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas pamatmērķis ir gūt struktūrai papildu ienākumus, veicot darījumus, kas tieši konkurē ar komercuzņēmumu darījumiem, par kuriem uzliek pievienotās vērtības nodokli.

Ja pieņemtu, ka viss, kas nāk par labu bērnu fiziskajai un intelektuālajai attīstībai, vai arī, piemēram, nodrošina uzturu, apģērbu un pajumti (Bērnu tiesību aizsardzības likuma 10.panta pirmā daļa), ir vērsts uz bērnu un jauniešu tiesību aizsardzību, tas ietvertu būtībā jebkuras bērnu preces un bērniem paredzētus pakalpojumus, jo tā vai citādi tie visi nāk par labu bērna attīstībai un tiešo vajadzību nodrošināšanai. Šāds rezultāts acīmredzami

neatbilstu Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta mērķim – tie ir atbrīvojumi sabiedrības interesēs, lai veicinātu sabiedrības labklājībai svarīgu pakalpojumu un preču pieejamību.

Apgabaltiesas spriedumā būtībā nav nošķīruma, kā nodalīt parastu pakalpojumu sniegšanu un preču pārdošanu (kur bērniem paredzētās preces un pakalpojumi ir parasta saimnieciskā darbība tirgus apstākļos) no tādas pakalpojumu sniegšanas un preču pārdošanas, kam ir sabiedriskā labuma mērķis.

[10] Eiropas Savienības Tiesas praksē esošās norādes attiecībā uz „bērnu un jauniešu aizsardzības” labad pastāvošo atbrīvojumu liek domāt, ka tādi pakalpojumi kā sporta nodarbības bērniem nav aptverti ar šo atbrīvojumu.

Eiropas Savienības Tiesa ir pieļāvusi, ka, piemēram, personu, kas uzrauga bērnus, veiktā uzraudzība varētu tikt aptverta ar Sestās direktīvas 13.panta A daļas 1.punkta „g” un „h” apakšpunktu (*Eiropas Savienības Tiesas 2006.gada 9.februāra sprieduma lietā „Kinderopvang Enschede”, C-415/04, [ECLI:EU:C:2006:95](#), 17., 20.punkts*), taču Tiesa atzīmēja, ka tas lietā netiek apstrīdēts, un galīgo secinājumu izdarīšanu atstāja dalībvalsts tiesas ziņā (*turpat, sprieduma rezolutīvā daļa*).

Citā lietā Eiropas Savienības Tiesa vērtēja, vai sērfošanas un burāšanas apmācība, ko sniedz sērfošanas un burāšanas skolas, ir aptverta ar Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” apakšpunktu. Tiesa atzina, ka tādas sērfošanas un burāšanas mācības nevar tikt uzskatītas par „cieši saistītām ar bērnu un jauniešu aizsardzību” minētās normas izpratnē, ciktāl šie pakalpojumi drīzāk ir praktisko un teorētisko iemaņu virknes nodošana, kas paredzētas sporta aktivitāšu veikšanai (*Eiropas Savienības Tiesas 2019.gada 7.oktobra rīkojuma lietā „Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst”, C-47/19, [ECLI:EU:C:2019:840](#), 38.punkts*).

Senāts secina, ka analogiski ir vērtējami arī tenisa nodarbību organizēšana bērniem. Nav šaubu, ka vispār nodarbošanās ar tenisu un attiecīgu prasmju attīstīšana nāk par labu bērnu attīstībai un veicina orientāciju uz veselīgu dzīvesveidu. Taču nav saskatāms īpašais bērnu un jauniešu aizsardzības elements, kas to nošķirtu no parastas pakalpojumu sniegšanas. Līdz ar to nav pamata Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktu attiecināt uz pieteicējas veikto darbību.

[11] Apgabaltiesa ir pievērsusies arī jautājumam par to, vai pieteicējas sniegtie pakalpojumi būtu aplūkojami arī Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „m” apakšpunkta kontekstā, kas paredz, ka dalībvalstis atbrīvo no nodokļa konkrētus pakalpojumus, kas cieši saistīti ar sportu vai fizisko audzināšanu un ko bezpeļņas organizācijas sniedz personām, kas piedalās sporta vai fiziskās audzināšanas pasākumos. Apgabaltiesa atzina, ka valsts nav pienācīgi pārņēmusi direktīvas normu, kas savukārt liedz pieteicējai pretendēt uz nodokļa atbrīvojumu, un visbeidzot atzina, ka piemērojams ir tieši 52.panta pirmās daļas 10.punktā minētais atbrīvojums pakalpojumiem „bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības mērķiem” (*apgabaltiesas sprieduma 16.punkts*).

Tā kā apgabaltiesa būtībā nav piemērojusi atbrīvojumu, kas vērsts uz sporta pakalpojumiem, tad Senāts neuzskata par nepieciešamu pārbaudīt apgabaltiesas argumentāciju par šo jautājumu. Tāpat bez ievēribas atstājami arī Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzības argumenti, kas attiecas uz šo apgabaltiesas sprieduma motivāciju.

[12] Apgabaltiesa sprieduma noslēgumā ir norādījusi, ka, aplūkojot sistēmiski Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas 132.panta 1.punkta „h” un „m” apakšpunktu, Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52. panta pirmās daļas 10. un 12. punktu kopsakarā ar noteikumu Nr. 17 29.3.apakšpunktu, ir saskatāms likumdevēja mērķis pēc būtības atbrīvot maksu par treniņu nodarbībām bērniem no aplikšanas ar nodokli.

Senāts nesaskata, kā no minētajām normām to kopsakarā izriet apgabaltiesas secinājums. Apgabaltiesa nav analizējusi šo normu saturu kopsakarā, bet vienkārši paudusi apgalvojumu, turklāt šis apgalvojums vismaz daļēji nonāk pretrunā ar iepriekš apgabaltiesas izdarīto secinājumu, ka valsts nav pienācīgi pārņēmusi Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas atbrīvojumu par sporta nodarbībām un to nav iespējams piemērot attiecībā uz pieteicējas gadījumu, un ka arī minēto Ministru kabineta noteikumu norma par atbrīvojumu sporta

nodarbībām attiecībā uz pieteicēju nav piemērojama. Tādēļ šādu secinājumu pēc būtības nevar pārbaudīt, un Senāts to tālāk neanalizē.

[13] Tā kā apgabaltiesa, plaši interpretējot „bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības” jēdzienu, ir nepamatoti piemērojusi Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.panta pirmās daļas 10.punktu, tās spriedums ir atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.1panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2024.gada 15.jūlija spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai;

atmaksāt Valsts ieņēmumu dienestam drošības naudu 70 *euro* par kasācijas sūdzības iesniegšanu.

Spriedums nav pārsūdzams.

R. Vīduša L. Konošonoka J. Pleps